

Kosmologinen malli – Vaihtoehto alkavalle ja laajenevalle universumille

Fil.kand. Olli Santavuori 12.10.2026

1. Kaikkeuden teoria (The Theory of the Whole Universe)

Syvällinen ikuisuus ja äärettömyys: Maailmankaikkeus on ajassa ikuinen ja tilassa ääretön. Tila on ajaton asia. Mutta aika, avaruus ja materia ovat suhteellisia. Äärettömyys tarkoittaa tässä rajatonta ja suunnattoman suurta tilaa, jossa koolla itsessään ei ole enää mitään merkitystä. Koko on kuitenkin olemassa, ja sen minimi havaitaan ja maksimi on alle absoluuttisen äärettömyyden, emme tiedä kuinka paljon. Kaikkeus on ulkopuoleton – ulkopuolta ei ole olemassakaan.

Pisin mahdollinen etäisyys ja matematiikka: Varsinaisen käsitteellisen äärettömyyden sijasta todellisuudessa on olemassa *pin mahdollinen etäisyys*, jonka avulla voidaan muodostaa selkeä matemaattinen kaava universumin avaruudesta. Vaikka logiikka ja fyysinen todellisuus ovat yleensä erillisiä asioita, kaikkeudella itsessään on sisäänrakennettuja loogisia ominaisuuksia. Universumi ei laajene globaalisti, ja kosmologinen punasiirtymä on vain universumin tilan ja ajan ja valon ominaisuus tai ilmiö, joka tapahtuu valon matkatessa tässä äärettömässä tilassa ja ajattomassa avaruudessa.

2. Osauniversumien teoria (The Theory of Sub-Universes)

Paikalliset alkupamaukset: Ääretön kosmos jakautuu dynaamisiin osauniversumeihin. Alkuräjähdyks ei ole koko maailmankaikkeuden syntyhetki, vaan **paikallinen ilmiö** – yleinen mekanismi, jolla yksittäinen osauniversumi käynnistyy uudelleen.

Yleinen mekanismi: Osauniversumit elävät sykleissä. Kun galaksit painovoiman vaikutuksesta törmäävät ja kasautuvat jättimäisiksi ryppäiksi, materia tiivistyy äärimmilleen. Supermassiiviset mustat aukot saavuttavat elinkaarensa seuraavan vaiheen (kriittisen massarajan), jolloin ne purkautuvat kvasaareina (ehkä esimerkiksi niin, että jotkut kvasaarit ovat niitä alkujia) ja synnyttävät alkusumuja. Nämä alkusumut pimentävät takanaan olevat kaukaiset galaksit ja toimivat hautomoina, joista tiivistyy uudet tähdet ja niistä uusi paikallinen galaksisukupolvi.

Empiirinen testaaminen:

Hyväksyminen: Löydetään galaksipopulaatioita, joissa galaksit nuortuvat järjestelmällisesti kohti tiettyä pistettä taivaalla (paikallisen alkupamauksen keskus). James Webb -teleskoopin havaitsemat "liian vanhat" galaksit kaukaisuudessa vahvistuvat säännöksi, mikä todistaa monet alut yhden sijasta.

Hylkääminen: Jos pystytään aukottomasti osoittamaan, että punasiirtymä voi johtua vain avaruuden laajenemisesta, tai jos pimeiden sumujen takaa ei infrapunallakaan koskaan löydetä merkkejä vanhoista galaksirakenteista.

Mitään teoriaa ei voi vielä hyväksyä ainoaksi oikeaksi, mutta täytyy olla vaihtoehto standarditeorialle vertailtavaksi, jos nykyinen ei tyydytä, tämä on yksi vaihtoehto testattavaksi, kumpi on parempi.

[Alatunniste / Footer & AI Disclaimer]

Malli ja teoria: Olli Santavuori

Tekstuaalinen viimeistely: Tämä tiivistelmä ja sen looginen rakenne on muotoiltu ja jäsennelty yhteistyössä tekoälyn (AI) kanssa tekijän omien alkuperäisajatusten, fysiikan teorioiden ja filosofisten perusteiden pohjalta. Lopullinen tarkastus ja sisällön hyväksyntä on ihmisen tekemä.